

HIDEG VAGY MELEG?

A DOLOG MEGLEPETT egy kicsit. Hogy én, mint „öreg róka”, írjak az Ősztündíjas elsősöket fogadó számába? Emlékszem, elsős koromban mindig váratlanul ért a kérdés: „hányadik évfolyamos?”. Mintha lehettem volna valami más is, nemcsak elsős. Pedig számomra magától értetődött, hogy csak olyan botorkáló gólya lehetek, mint a többiek. Aztán még meg sem szoktam, hogy a csoportom száma a kettes számjeggyel kezdődik és máris itt találtam magam a harmadik évfolyamon.

Mit mondhatnék? Például egy banálisat: mögöttem két év, ami alatt többet láttam, tapasztaltam, éltem, mint előtte négy év alatt. Üdültem a harkovi előkészítő táborban és jobb is, hogy akkor még nem tudtam: ez az öt hét valószínűleg a legemlékezetesebb időszak a Szovjetunióban töltött évekből. Kerestük az újszerű élményeket és szavakat, mert a felvételiről hozott orosz jegyek különbségei rögtön elmosdottak: szinte senki nem tudott semmit. Naivan kézzel fogtam a kenyeret a bulocsnajában és folyton féltreloktek a mozgólépcső baloldalán.

A „KASMAR” VOLT az első szó, ami ráragadt és hamar megtanultam, hogy zöldnél is csak akkor menjen át az ember a zebrán, ha nem ütik el. Magamban szégyenkeztem a fiúk előtt, akik már az első napokban teleaggatták mosott ruhával a szobát és főzőcskőköztek a konyhában. Hiába, a katonaságtól hoztak magukkal némi háziasságot. Néha eltévedtem a Harkovi Egyetem útvesztőiben és sokáig a túrós pelmeni volt az egyetlen étel, ami lement a torkomon. Eltátottam a számat a Memoriál Parkban az emlékmű előtt és bejártam Harkov összes szórakozóhelyét, mint mindenki. Le tudtam volna ütni azt, aki levelet kapott akkor, amikor én nem, és hetente egyszer kiborultam én is, hogy ezt nem csinálom tovább, haza akarok menni... Aztán mindig jött valami, egy disco, egy kirándulás vagy egy csendes, gitárzenés teazás, amittől lecsillapodtam. A végén egy „félelmetes” zacsot, amit a tanárokon kívül mindenki komolyan vett, aztán újra vonatra szálltunk.

MOSZKVÁBAN MÁS. Hogy is mondjam, itt lettünk felnőttek! Na nem igazán, de mindenesetre sok minden rakódott le bennünk. A napok

egyhangúsága és váratlan kis meglepetései. A vizsgaidőszak rossz álomszerű, se vége, se hossza napjai. A függetlenség felemelő érzése és mikor átcsap elhagyatottságba. A tea, amit egyszer-e egyszer cukor nélkül iszom, csak a változatosság miatt. Egy vahtyorsa foghíjas mosolya. Nőnapkor egy csokor virág ünnepi hangulatba csomagolva. Jobb időtöltés híján egy kör a kalcón (a kinti -30 fokot átvészelve). Egy kis patrióta, büszke tombolás a szovjet-magyar vizilabda-meccsen, vagy éppen a Konziban Ferencsik-koncerten. Egy néni, aki a buszon megsimogatta lehajtott fejemet. Itt minden hi-

deg vagy meleg nekem. Csak langyos nem tud lenni soha.

A HAZAVÁGYÁS, VISSZAVÁGYÁS és megint hazavágyás. Az a vad öröm, amit akkor érzek, ha egy moszkvai diáktársammal összefutok az Emkénél. Igen, ez a legnagyobb, amit írhatok. Hogy vannak, akik pontosan azt érzik, amit én. Akiknek ugyanúgy menni se, jönni se egyértelműen jó, mert mindig ott hagynak magukból valamit. Akik szintén ebben a tudathasadásos cikk-cakkban élnek Moszkva és Budapest között, mint én.

Stuber Andrea

Tanulni tanulok...

Manapság nem illik dicsekedni az ilyesmivel, én mégis megteszem. Mert itt nem az eredményen, hanem a hozzá vezető úton van a hangsúly. Miről van tehát szó?

A „biztató eredményt” — sok egyéb tényező mellett — leginkább a tanulás segítette elő. Először is *megtanultam* (?) oroszul. Ezt sokan vitatják (főleg a tanárnőm), de finoman fogalmazva „lépések történtek előre”.

Itt, második hazánkban rendkívül tanulékony az ember. Nem kellett noszogatni, beálltam én a sor végére nem egyszer, nem kétszer. Mindig edzett gyerek voltam (elvégre megjártam a sereget is), így könnyen hozzászokhattam volna a távolságokhoz. Hogy miért csak volna? Mert ahhoz viszont nem voltam hozzászokva, hogy a látóhatár szélén találom meg a tejest, és nem a pék mellett.

Megtanultam a nagy népi játék szabályait és rövid harkovi tartózkodásunk végére már én is kilyukasztottam a jegyemet. Megtörtént ugyan, hogy az előre adott kopejkákkal leszálltam, de ezt csak a helyismeret hiánya indokolja.

Voltam én már nyúl is. No természetesen az ilyen átváltozások alkalmanként egy rubelbe kerültek, és miután *megtanultam*, hogy a kilencven-szer ennyi ösztöndíjból nem érdemes csak úgy átváltoztatni, leszoktam róla és rászoktam az „egységesre”.

Aztán *megtanultam* azt is, hogy újságolvasás nélkül sok minden más nem tanulhatok meg. Sajnos újsághoz elég ritkán jutottam, így be kellett érnem az Ősztöndíjossal. Ma már ott tartok, hogy újság helyett is az utóbbi olvasom (ez nem önreklám, hanem valóság).

Vagy itt vannak a lányok. *Megtanultam* azt a közmondást, mely szerint „sokszor nőszülj, de csak egyszer házasodj!” Néhány példa bizonyítja e szólás igazát. Ennek ellenére egy-két sorstárs mégis fordítva értelmezte. Persze ez magánügy.

Hogy *megtanultam-e* főzni? Nos, bátran állíthatom: igen. A seregben nem a konyhán dolgoztam, így természetesen én is szénén égettem a krumpelit először. Később odáig fejlődtem, hogy már egyedül sütöttem rántottát, teát főztem stb. Szerencsémre nem nagyon merülhettem a konyhaművészet rejtelseibe, mert eljött a téli szünet és otthon várt a mama főznie.

Megtanultam ezenkívül tisztelni az időt. Ugyanis van egy rendkívül kellemtelen tulajdonsága: drága. És az itt leírtakhoz bizony nagyon sok kellett belőle.

Ezek után jön a kérdés: ha ilyen okos vagyok (?) és ennyi mindent megtanultam, akkor *megtanultam-e* tanulni? Nem. Én is csak kóstolgattam, mint a focisták egymást a döntő fontosságú mérkőzésen.

Tanulni tanulok...

Mester Nándor